

ת"פ 71771/07/18 - מדינת ישראל נגד אלרם הראל שרעבי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 71771-07-18 מדינת ישראל נ' שרעבי

בפני
בעניין: כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלרם הראל שרעבי

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד גב' מעין דואק
ב"כ הנאשם עו"ד איתי בר עוז
גזר דין

האישום וקורות ההליך

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"). על פי עובדות כתב האישום בו הודה, במועד הרלוונטי הועסק הנאשם בחברת "פז טורס" שבמודיעין. המתלונן היה מנהל עבודה בחברה. ביום 9.10.17 בשעה 13:44 לערך, על רקע עבודת הנאשם, התגלע ויכוח בין השניים, אשר במהלכו דחפו הם האחד את האחר. בנסיבות אלה נטל הנאשם סכין בעלת להב של 8 ס"מ, אשר הייתה מונחת על השולחן, והתקרב לכיוון המתלונן. כתוצאה מכך נגרם למתלונן קרע בחולצתו. בהמשך לאמור אמר לו הנאשם "אני אזיין אותך אם לא תביא לי את המשכורת".

ההסדר לא כלל הסכמה עונשית, אך כלל הסכמה לפיה שירות המבחן יבחן את בקשת הנאשם לביטול הרשעתו.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן שמיום 21.6.20 (בשגגה צוין 16.4.20), עלו נתונים אלה: הנאשם כבן 33, גרוש ואב לשלושה, בעל השכלה של 12 שנות לימוד אותם סיים בהצטיינות. בעת שירותו הצבאי שירת כלוחם במשמר הגבול. בשנת 2016 נפצע קשה במלחמת לבנון השנייה, ועבר הליך שיקומי יסודי באגף השיקום של משרד הביטחון. בין היתר היה הנאשם מרותק לכסא גלגלים למשך 8 חודשים. מזה כשנתיים עובד בתפקיד מנהל איכות, בקרה וביצוע במקום עבודתו הנוכחי ואולם ביום 22.1.20 הוא נפצע בתאונת עבודה, במהלכה שבר את כתפו ונאלץ לעבור ניתוחים שונים. כעת נמצא בהליך שיקומי. בד בבד, מצוי הנאשם בהליך פשיטת רגל.

הנאשם נעדר עבר פלילי אך הוא בעל עבר תעבורתי לרבות בגין עבירות נהיגה תחת השפעת אלכוהול. בהתייחסו לעבירה, נטל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם חש בושה על רקע ביצוע העבירה, כי הוא בעל יכולת וכישורים במסגרות עבודה לאורך זמן לרבות תפקידי ניהול וכי אלה, לרבות פציעתו הקשה בעת שירותו, מהווים גורמי סיכוי לשיקום ולהימנעות מביצוע עבירה דומה בעתיד. השירות התרשם אמנם כי קיים קושי ביכולת וויסות דחפים אך רמת הסיכון נמוכה. לא הוצגה אסמכתא בדבר נזק קונקרטי כגון פיטורין מעבודה היה ויורשע. עם זאת ועל רקע כל האמור, בשל צורך הנאשם להיכנס במסגרת עבודתו למסגרות שונות כגון משרד הביטחון, המלצת השירות היא כי הרשעתו תבוטל, וכי יושת עליו עונש של"צ בהיקף של 140 שעות.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טענה בין היתר כי מדובר באירוע חמור במהלכו איים הנאשם על המתלונן באמצעות סכין (ת/1) וגרם קרע בחולצתו (ת/2). לשיטתה, מתחם העונש נע ממספר חודשי מאסר ועד ל- 15 חודשי מאסר. עם זאת ונוכח המתואר בתסקיר, כמו גם העדר עבר פלילי, באופן חריג, עתירתה היא להשתתף מאסר על תנאי, פיצוי, קנס ועבודות של"צ. המאשימה סבורה כי לא מן הדין לבטל את ההרשעה בהינתן חומרת המעשה והעדר פגיעה קונקרטית מוכחת בנאשם. עוד הפניתה לעברו התעבורתי, הכולל כאמור נהיגה בשכרות (ת/3). נוכח האמור ולאור פסיקה אליה הפניתה, עתרה המאשימה להותיר את הרשעת הנאשם על כנה ולהשית עליו את העונשים האמורים.

ב"כ הנאשם עתר לביטול הרשעתו של הנאשם. הנאשם כבן 33, גרוש, נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, התנדב בצעירותו בשיקום קהילתי, שירת כשוטר מג"ב, נפצע במלחמת לבנון השנייה ועבר שיקום ממושך. עברו התעבורתי אינו רלבנטי. כיום הנאשם עובד בתפקיד מנהל איכות וביצוע, ונושא עליו מכשיר גרעיני שתפקידו לבדוק רמות של קרינה. בינואר 20 עבר תאונת עבודה קשה ומאז הוא מצוי בהליך שיקומי הכולל טיפולי פיזיותרפיה תכופים. מצבו הבריאותי לא שפיר והוא מצוי בפשיטת רגל. העבירה מושא האישום ארעה לפני כשלוש שנים, הנאשם הביע חרטה ונטל אחריות מלאה על מעשיו.

מדובר באירוע ספונטני. האמירה אותה השמיע הנאשם אינה נאה, אך כבר נפסק כי אמירות מסוגה כשלעצמן אינן בגדר איום. שכר הנאשם לא שולם לו עד היום. לו היה מוגש התיק היום סביר כי היה מגיע ל"הסדר מותנה". הסניגור ביקש להסתמך על המלצת שירות המבחן לאור כל המפורט בתסקיר. עוד הפנה ל- 1/ נ - מסמך הנחיות עבור בקשת היתר לעיסוק בחומרים רדיואקטיביים, שיש בו לשיטתו כדי לתמוך בטיעונו בדבר ביטול ההרשעה. ביטול ההרשעה מוצדק לדבריו גם לאור המצוקה הכלכלית הרבה בו נתון הציבור לאור משבר הקורונה.

לבקשת הסניגור ניתנה להגנה ארכה להגשת תיעוד נוסף לתמיכה בטיעוניה. בחלוף זמן הוגשו אישור בדבר גמלת נכות זמנית מן המוסד לביטוח לאומי, עקב פגיעה בעבודה בינואר 2020; צו כינוס בהליך פשיטת רגל וטופס בקשה לאבחון בטחוני עבור מועמד להובלת חומרים מסוכנים. הסניגור אישר בהודעתו כי מעסיקו של הנאשם לא המציא לו מסמך המאשר קיומה של פגיעה קונקרטית.

דין והכרעה

כידוע, הכלל הוא כי משנקבע כי אדם ביצע עבירה, יורשע הוא בדין, ורק בהתקיים נסיבות חריגות ויוצאות דופן, יימנע

בית המשפט מלהרשעו. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337 (להלן: "**הלכת כתב**"), נקבע כי הימנעות מהרשעה או ביטולה אפשריים בהצטבר שני גורמים מרכזיים: האחד- כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים זאת בנסיבות המקרה, מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה האחרים; והאחר- כי יש בהרשעה כדי לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, קרי- הוכחת נזק קונקרטי העלול להיגרם מן ההרשעה.

רבים מספור המקרים בהם נדונה שאלת יישומה הנכון של הלכת כתב בבתי המשפט, בכלל הערכאות. המעיין ימצא בהם מזה ומזה, כטיב חיפוש. בד בבד, לא אחת נמצא בפסיקת בתי משפט השלום ובתי המשפט המחוזיים דבר ביקורת. מגמתה העיקרית של הביקורת, נגעה בפער בין כלליה הנוקשים של הלכת כתב ולבין המציאות המורכבת, בה לא אחת ביקשו מותבים שונים להקל עם נאשמים ולהימנע מהרשעתם, על אף שאלה לא עמדו בדרישותיה הפורמאליות של ההלכה. אף נשמעה קריאה ברורה להרחבת תנאי ההלכה, על מנת להימנע מהפללת נאשמים שאינם עבריינים מועדים [להרחבה ראו למשל: דעת המיעוט בעפ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 **חוסאם שואהנה נ' מדינת ישראל**, מיום 16.2.12; ת"פ (שלום רמלה) 830-01-17 **מדינת ישראל נ' בן אבו**, מיום 3.1.19; מנשה ו-קפלן, רחמים בשיפוט ובענישה, **עיוני משפט**, לב 583; וזנר ו-קשלס, ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין- משיח של חסד לשיח של מידתיות, **הסניגור** 257, אוגוסט 2018, עמ' 4].

עם זאת ועל אף אותה ביקורת, עומדת הלכת כתב על מכונה. בית המשפט העליון שב והבהיר בשורת החלטות, גם בשנים האחרונות, כי לא חל שינוי בדרך בה יש ליישמה (ראו למשל: רע"פ 9042/17 **היאם עאבד נ' מדינת ישראל**, מיום 27.12.17; רע"פ 5949/17 **משה אמר נ' מדינת ישראל**, מיום 25.7.17; רע"פ 2180/14 **ספיר שמואלי נ' מדינת ישראל**, מיום 24.4.14 ו- רע"פ 9118/12 **אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל**, מיום 1.1.13).

ומכאן לענייננו. הן בכל הנוגע למיהות העושה, והן- באופן חלקי למדיי- באשר למהות המעשה, קיים צבר נימוקים המצדיקים ככלל הקלה עם הנאשם והתחשבות עימו: פציעתו הקשה בשירות הצבאי; העדר עבר פלילי; המלצת התסקיר; פגיעתו בעבודה; מצבו הרפואי והיותו אב לשלשה המצוי בהליכי פשיטת רגל. העבירה בה הורשע אינה מאפיינת את אורחותיו המדובר בעבירה בודדת אשר על פי טיבה מצויה ברף התחתון של עבירות האלימות. העבירה התרחשה באופן ספונטני. הסכין לא הובאה למקום ע"י הנאשם. לאור האמור, טוב ונאה עשתה המאשימה, בכך שעתרה לענישה מקילה, על פי שיטתה.

מנגד, עסקינן באיומים שבוצעו בדרך של מעשה חמור כשלעצמו: הנאשם אחז בסכין באופן שהביא לחתך בחולצת המתלונן (ראו התיעוד ב- ת/2) במרכז החזה, בקרבת ליבו. אף אם אניח כי הוא לא חתך את החולצה בכוונת מכוון, עדיין מצביע הדבר על כך אף פסע הפריד בין האמור ולבין חבלה במתלונן. באשר לדברים שהשמיע הנאשם מייד לאחר מכן, הרי אף אם אניח כי אלה אינם בגדר איום במובן המשפטי, ואיני קובע כך, חשיבות נתון זה בטלה בשישים לאור חומרתו היחסית של המעשה, המגלם אלימות לכל דבר ועניין.

משכך, סוג העבירה ונסיבות ביצועה אינם מתיישבים, ככלל, עם הימנעות מהרשעה. הנאשם אף לא הצביע על נזק קונקרטי העלול להיגרם מעצם ההרשעה. איני מקל ראש כלל ועיקר בכלל טענות הנאשם הנוגעות למצבו, אך סבורני כי אין באלה כדי להטות את הכף לעבר סטייה מכלל ברירת המחדל בדבר הרשעה [ראו והשוו: עפ"ג (מח' מרכז) 63560-03-18 **מדינת ישראל נ' בן הרוש**, מיום 10.7.18].

הוא הדין באשר לטיעון הסניגור בכל הנוגע לרעת הקורונה. בפן העקרוני, סבורני כי קשיי פרנסה ובמיוחד על רקע משבר הקורונה, עשויים להוות נימוק להקלה עם נאשמים. בנסיבות מסוימות לא מן הנמנע כי יהא בשיקול מעין זה כדי לסייע בהטיית הכף גם לעבר הימנעות מהרשעה. עם זאת, בבחינת השאלה האם מוצדק לבטל הרשעה בנסיבות מקרה קונקרטי, אין נתון זה יכול להוות נימוק מכריע, כי אם משני, בצד אלה הקבועים בהלכת כתב.

לאור כל האמור, מצאתי לדחות את בקשת הנאשם לביטול הרשעתו.

כלל הנימוקים לקולה, אשר לא היה בהם די לשם הימנעות מהרשעה- די בהם כדי להשית על הנאשם ענישה מקילה ואף באופן ממש.

בשים לב לטיעון המאשימה, מצאתי להשית ענישה שעיקרה מאסר מותנה. לא מצאתי לאמץ את עתירת המאשימה להשתת קנס, פיצוי ושל"צ, כל אלה יחד, בנוסף למאסר מותנה. ענישה כאמור תהא בלתי מידתית ויהא בה כדי להחמיר יתר על המידה עם הנאשם בנסיבותיו המפורטות לעיל ובמיוחד בשים לב למשמעות הכלכלית העולה מכך.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי בן חודשיים, למשך שנתיים, שלא יעבור על העבירה בה הורשע.
2. הנאשם יתן בתום השמעת גזר הדין התחייבות לפיה הוא ישא בתשלום 2,000 ₪ לבל יעבור משך 3 שנים על העבירה בה הורשע.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשפ"א, 01 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.